

1

5. november, neljapäev

Mullvaldi koguduse kirikuõpetaja Oskar Bergsten seisis pastoraadi trepil novembripäikese paistel ja tervitas oma kahte külalist. Ta oli napilt jõudnud hommikust süüa, sest mõlemad naised soovisid varajast kokkusaamist. Neil oli ka muid tegemisi ja nad tahtsid kõigepealt pastoraadis ära käia.

„See plats on laada ajaks teie käsutuses,“ ütles kirikuõpetaja Bergsten ja viipas käega pastoraadi avara pargi poole. „Mis te arvate, kas teie meelest sobib see koht trühvlfestivali pidamiseks?“

Sara Hansson tõmbas oma roosa mütsi noka otsaesisele, et madalal seisev päike teda ei pimestaks. „Peaks sobima,“ vastas ta ning oli raske taibata, kas ta jäi rahule või mitte. „Me sätime müügiletid sinna tee äärde ritta.“

Ta osutas kruusateele kahe suure muruplatsi vahel.

„Kohe päris turutänav, kui müügiletid kahel pool seisavad,“ nentis Oskar. „Gull-Britt, mida sina arvad?“

Gull-Britt polnud seda sorti, kes kõike kohe takka kiidaks. Arvesse tuli võtta mitmeid asjaolusid ja alles seejärel oma arvamus öelda. Kirikuõpetaja piidles teda vargsi. Gull-Britt oli elegantne, avara dekolteega kampsunis ja mustades pükstes rinnakas daam. Pikk lilla jämedakoeline kampsun varjas tema toekust nii eest kui tagant. Kaelas rippus tal suurte lillade kuulikestega ehe. Daam oli kahtlemata maitsekas. Samuti rahakas, millest andsid tunnistust nii hinnalised rõivad kui ehted. Soeng polnud just selline, mida Oskar oleks kenaks pidanud. Naine oli tublisti blondeeritud ja soeng ebamääraselt sassis. Silmalaud siniseks värvitud. Kirikuõpetaja polnud küll meigi asjatundja, kuid Astrid, tema oma naine, värvis end praktiliselt iga päev ning sinine lauvärv oli tema naise meelest nii moest läinud kui maitsetu.

Gull-Britt jalutas pisut mööda kruusateed edasi, vaatas aru pidades kord siia-, kord sinnapoole, enne kui tuli Sara ja kirikuõpetaja juurde tagasi.

„Suurepärase koht,“ märkis ta. „Kui mitme müügiletiga võime arvestada?“

Kirikuõpetaja kõhatas hääle puhtaks.

„Kõigepealt teie kaks. Sina oma trühvlite ja sina, Sara, oma restoranireklaamiga.“

„Loomulikult,“ vastas Sara. „Micke plaanib laupäevaks suurepäraselt õhtusööki. Kuuekäigulist, iga käik Gotlandi trühvlitega.“

Gull-Britti põgus naeratus jõudis vaevu silmadeni.

„Mulle meeldiks, kui te ka minu Itaalia trühvleid endale sisse ostaksite, tegelikult on need vürtsikamad, kuigi ma ei taha muidugi Gotlandi omi maha teha.“

„Mida sa silmas pead?“ küsis Sara teravalt. „See on ju Gotlandi trühvlfestival, või kuidas?“

Oskar heitis pilgu kord ühele, kord teisele daamile. Mõttekas oleks jututeemat vahetada, enne kui nad omavahel kokku lähevad. Palju ei tundunud juba puudu olevat.

„Ning Lotta ja David tulevad siia oma koertega, on ju nii, Gull-Britt?“ päris Oskar.

Gull-Britt noogutas armulikult. Muidugi, Lotta emana pidi ta teadma. Lotta ja Davidi osavõtt laadast peaks kujunema väga menukaks. Nad võtaksid kaasa ka oma toredad trühvlikoerad, Buttle ja Alva.

„Tulevad jah,“ ütles Gull-Britt oma ehtekuulidega mängides. „Meil peab olema väljas kõik, mis maa seest lauale tuleb, kui asi puudutab trühvleid.“

„Ja muide,“ teatas Oskar. „looduskaitse saadab oma esindaja.“

„Milleks?“ imestas Sara, „Mis on sel ametiasutusel siia asja?“

„Looduskaitse soovib levitada infot igameheõiguse ja trühvlite kohta,“ torkas Gull-Britt vahele. „Minu mees võttis nendega ühendust. Igameheõigus ei kehti, kui korjata trühvleid.“

„See tuleks ära muuta,“ torises Sara.

„Mis sa ütlesid?“

Gull-Britti hääl kõlas kiledalt.

„Ei midagi,“ vastas Sara ja vaatas süütul pilgul pastoraadi kõrgete saarepuude latvu.

Kirikuõpetaja Oskar Bergsten pidas targemaks jätkata ning kõhatas uuesti.

„Õmblusselts võtab samuti osa ja müüb pajalappe, mida söögitegemisel kasutada, aga ka käpikuid ja sokke, millel vaevalt trühvliotsimisega mingit pistmist on. Kuid me soovime anda naistele võimaluse siiski sellisel päeval midagi pakkuda.“

Kumbki daam ei protesteerinud. Nende vahel hetkeks lahvatanud pinge näis rauevat.

„Ja sina,“ ütles Sara ja vaatas uurivalt Oskarile otsa, „kas sul pole mõnda vana autot vaatamiseks välja panna?“

Oskar puhkes naerma, aga tundis end ebamugavalt Sara tungiva pilgu ees. Tegelikult oli naisel armas nägu, kuid tahumatu olek muutis selle kalgimaks.

„Ma panen välja oma vana ameeriklase, kena 50-ndate Cheva, mida võib siis lähemalt uudistada,“ vastas ta.

„See meeldiks rahvale,“ ütles Sara, „et sa tegeled ka autodega ega jutlusta üksnes.“

Oskar noogutas. Konkreetse töö kallal nokitsedes ei mõelnud ta muule, kuid vahetevahetel võis sel ajal peas valmida ka pühapäevane jutlus.

„Muusika?“ päris Gull-Britt.

„Saab olema,“ kinnitas Oskar. „Väike trio. Bursi kandi pillimehed, akordion ja viiulid.“

„Ma võin tellida hirmkallist värsket õunaveini Musterist,“ pakkus Gull-Britt. „Mis on nii hea, et ka kõige läbematumad jäävad paigale. Ja see oleks otsekui puändiks, et külastajaid paigal hoida.“

Sara vaatas oma mobiili.

„Ma pean minema,“ ütles ta. „Meil on Plogbilleni restoranis täna veel palju tegemist. Lahe, et sa laadale tuled, Gull-Britt!“

Oskar pani Sara sõnu tähele, aga sedagi, et erilist soojust ta hääles polnud. Oskar jäi põnevusega järke ootama.

„Selge see, et ma olen kohal,“ vastas Gull-Britt. „Vaevalt siinmail keegi teine trühvlitest rohkem teab kui mina, või kuidas?“

Næratus Sara näol tardus, ta keeras kanna pealt ümber, et oma teed minna.

„Meie Mickega pakume samuti hirmkallist õunaveini!“ hüüdis ta eemalt. „Gull-Britt, et sa teaksid!“

Loodetavasti kuulis seda viimast ainult Oskar, sest Gull-Britt oli juba vastassuunas liikunud.

Kas Gull-Britt oli parim trühvlitundja või mitte, sellele vastust ta ei saanudki. Naine tundis hulgaliselt trühvlisorte, mullastikku ja kasvatusviise, aga nii maitsvat rooga, nagu valmistab Micke Hansson Kajpe Kviari Plogbillenis, ei suudaks naine iialgi teha, selles oli Oskar Bergsten täiesti veendunud.

Pastoraadi vastas asuva abiõpetaja maja uks läks lahti ja nähtavale ilmus maja uus omanik, luud käes. Naine oli kummikutes, kandis teksaseid, vateeritud vesti ning oli kindlasti teel talli. Naine märkas Oskarit ja lehvitas. Mees tõstis omakorda tervituseks käe. Anki Karlsson oli tõeliselt kena ja mõnus naaber.

2

Anki surus tagasi haigutuse, enne kui tallitööga alustas. Eelmisel ööl oli hilja peale jäädud. Laev jõudis Visbysse alles poole ühe paiku öösel. Sõbrannade maaetulek, autosse mahutamine ja nelja kilomeetri sõitmine Mullvaldi oli võtnud aega. Vahepeal oli kell saanud juba pool kaks öösel. Õnneks oli Anki igapäevase aegsasti aseme valmis teinud, nii et nad võisid kohe magama heita. Gunilla ja Ingegerd jagasid külalistuba, Lena sai omaette toa, mis ülejäänud sõprade meelest oli puhas õnnistus. Lena oli nimelt kõva norskaja. Temaga ühes toas ei pruukinud kaua und saada.

Anki lohistas karjakoplist kohale heinapalli, löikas selle noaga lahti. Lahutas hargiga kuiva heina kohevaks ja oma islandi hobustele isuäratavamaks. Ta läks talli tagasi ja avas mõlemad latrid. Osk ja Austri teadsid juba nüüdseks, kuhu minna, et süüa saada. Algul oli ta neid päitseidpidi juhtinud, kuid enam polnud selleks tarvidust.

„Nii, minge nüüd!“ ergutas Anki Oski patsutades. „Hommikukööök ootab väljas.“

Raudjas mära läks jooksujalu ja naksas mänguhimuliselt Austrit valgest paksust lakast; kohemaid näksas see teda vargsi üleemeelikult vastu. Agaralt müksides püüdis kumbki esimesena uksest välja saada. Austri võitis ja Osk hirnus pettunult, kuid oli kohe tema kannul koplis. Anki järgnes neile ja haakis elektrikarjuse käepideme aiatulba külge.

„Head isu, sõbrakesed!“ soovis ta ja läks talli tagasi latreid koristama.

„Tere hommikut!“

Anki tõstis pilgu, kuuldes Ingegerdi tuttavat häält. Ta nõjatus hargi najale.

„No nii, tere hommikut, sina juba jalul?“

Ingegerd rehmas kätega ja hõõrus õlgu.

„Ma ei maga kunagi hommikul eriti kaua, aga ma valetaksin, kui ütleksin, et olen erk pärast reisi.“

„Jah, jäi öö peale,“ nentis Anki. „Imelik graafik neil laevadel.“

Ingegerd raputas pead.

„Äh, teen teinekord tasa. On sul abi vaja, muide? Tööd tehes kaovad väsimus ja külmavärinad.“

Anki viipas seinale, kus rippusid hargid ja kühvlid. Ingegerd asus innukalt teise latri kallale.

„Kas meie seltsilised magavad veel?“ päris Anki üle barjääri.

„Ei maga,“ vastas Ingegerd ja ajas end sirgu. „Nii Lena kui Gunilla on üles tõusnud, aga võtavad asja väheke rahulikumalt kui mina. Ma arvan, et nad tulevad täpselt hetkel, kui sina ja mina oleme hobused saduldanud, et nad võiksid kohe selga istuda.“

Anki puhkes naerma.

„Seega ei mingeid tallitüdrukuid?“

„Gunillal on palju tegemist oma aiaga, aga Lena, ma usun, pole tallis pärast noorpõlve käinudki. Muide, nad teevad kohvi ja võileibu, nii et me võime väljas hommikust süüa.“

Sadamast koduteel oli Anki poolnaljatamisi käinud välja mõtte süüa hommikueine väljas. Ta poleks uskunud, et naised kohe sõnast kinni haaravad. Aga sõbrad on sõbrad.

„Lena hakkab jälle ratsutama,“ kinnitas Anki. „Väheke harjumist hobuse seljas ja siis läheb lahti. Ma polnud kaua ratsutanud, kui ma aasta tagasi siia tulin, aga midagi jääb alati alles. Nii peas kui reites.“

„Just nagu jalgrattasõidu puhul,“ ütles Ingegerd. „Muide, kuhu sa sõnniku viid?“

Anki osutas tagaukse poole ja Ingegerd lükkas käru teele, samal ajal kui Anki ise tõi uut allapanu ja laotas latritesse laiali. Latrite puhastus oli meeldiv tegevus, mis tähendas samaaegselt nii liigutamist kui vormisolekut. Latrite rookimist ja aiakäru lükkamist võis lugeda kergeks jõutrenniks. Ja kui hobustega sai ühele poolele,

võis Anki nautida kohvi, lugeda ajalehte ja tunda mõnu pikast hommikupoolikust. Kuid aeg-ajalt tekkis tal varahommikul siiski tõrge tallimineku vastu.

Väljast kuuldus rõõmsat naeru ja ukse vahele ilmus kaks häbematult reibast daami. Öine ülevalolek ei olnud neile pensionäridele märkimisväärseid jälgi jätnud, või siis olid nad jõudnud end nii ruttu juba meikida. Anki ise pidas sellest piinliku hoolega kinni, isegi kui ta mõnel päeval tallist kaugemale ei jõudnudki. Tunda end värske ja kenana oli ikkagi tähtis. Mitte mõne mehe püüdmiseks, kui nüüd mõni sedasi arvab, aga iseenda jaoks, et mitte alla käia.

„Ahah, nii et täna läheme ratsutama,“ ütles Gunilla. „Vahva!“

„Sellest on juba mõnda aega,“ tunnistas Lena ja hammustas huulde, „aga ma püüan. Kuidas me muide teeme, meil on nelja peale ainult kaks hobust?“

„Äh, islandi hobused on tugevad,“ puhkes Gunilla naerma, „sa hüppad minu selja taha, kas tead!“

Lena nägi päris kohkunud välja ning Gunilla tunnistas kohemaid, et oli nalja visanud.

„Kõigepealt peame hobuseid harjama,“ teatas Anki. „Mõlemad on tolmused, lakad ja sabad on öö jooksul pulstunud. Kui seejärel ratsutama läheme, siis esmalt Ingegerd ja mina. Lena, sina kui vähem kogenu, võid koju sõita. Siis lippavad hobused juba ise. Kaugele kena, aga koju etem, on nende põhimõte.“

„Kuidas meie siis sinna saame?“ päris Gunilla. „Meie, kes me ei ratsuta.“

„Teie võite sõita autoga selle kohani, kus me kokku saame ja hommikust sööme,“ arvas Anki. „Sinna on kõige rohkem neli kilti. Seejärel vahetame ja teie sõidate ratsa koju. Ma näitan kaardil, kuhu peate sõitma.“

„Neli kilomeetrit?“ imestas Gunilla. „Me parem jalutame sinna, mis sa arvad, Lena, on ju etem?“

Lena toetas teda.

„Kui Anki ja Ingegerd kavatsevad jala tagasi kõmpida ja mitte autoga sõita, olen päri,“ vastas Lena.

„Kõlab arukalt,“ leidis Ingegerd. „Tore on end liigutada, ma olen kindlasti sadulas kange, harjumata nagu ma olen.“

„Minu meelest on tore mõni teine päev minna üheskoos jalutama,“ arvas Anki. „Ma hulgun siin kogu aeg ringi ja enamasti ikka üksi.“

Kui hobused said korda seatud, istusid Anki ja Ingegerd hobuste selga ning mõnda aega liikusid nad kõik neljakesi koos, ent peagi kippusid nii ratsanikud kui hobused kiiremini sõitma.

„Vau, kui vahva!“ hüüatas Ingegerd, kui nad lainetavas pehmes mudas kappasid. „Milline terane hobu sul on!“

Anki oli andnud Ingegerdile sõitmiseks kena Austri. Hobuse must nahk säras harjamise järel ja valge lakk õõtsus, kui ta oma esijalgu kõrgele tõstis.

„Ma teadsin, et ta hakkab sulle meeldima,“ hüüdis Anki. „Kas tõstame tempot?“

Nad sundisid hobuseid tagant ja kappasid külge külje kõrval mööda teed. Osk ja Austri olid rahul, mõlemale meeldis võidu kihutada, nad õhutasid teineteist ning tõstsid tempot, et võita.

Mõne aja pärast Anki aeglustas, Ingegerd järgnes tema eeskujule. Nad pöörasid ühele metsarajale ja paarisaja meetri pärast jõudsid lagendikule, mis oli ratsatuuri sihiks, looduskaitsealale, kus asus muistne maalinn.

„Vaata, mis sealt tuleb!“ hüüdis Ingegerd Austri seljast maha ronides.

Suur koer tormas nende poole. Anki hüppas kärmelt Oski seljast, hoides kindlalt ratsmeid, ja tõstis ühe käe.

„Seis!“ karjus ta samal ajal, kui Osk ehmunult hirnatas ja püüdis tagajalule tõusta.

„Seis!“ kordas Anki uuesti ja koer istus maha. Samast suunast kust koergi ilmus nähtavale mees.

„Miks sa oma koera rihma otsas ei hoia!“ põrutas Anki. „Teie pole ainsad siin metsas!“

Mees ei vastanud talle, haaras oma sõbral kaelarihmast ja jätkas oma teed läbi metsa.

„Oeh,“ ütles Anki hinge tõmmates. „Napilt üle noatera. Kuidas sinuga on?“

„Hästi, läks õnneks,“ vastas Ingegerd. „On alles idioot, ei hoiagi oma koera kinni.“

Anki kehitas õlgu.

„Ta on meil uustulnuk ja koer laseb pidevalt jalga. Pidavat hammustama, olen kuulnud. Nii et pärast nende tulekut pole enam turvaline ratsutamas käia.“

„Õnneks pääsesime,“ rõõmustas Ingegerd. „Koera omanik tuleks üles anda.“

Nad sidusid hobused teadetetahvli kõrval kinni ning võtsid puhkeplatsil istet, et sõpru oodata. Päike käis madalalt, kuid heitis oma kiiri siiski mändide vahelt nendeni.

Ei läinudki palju aega, kui Lena ja Gunilla kiirkäigul kohale jõudsid. Lena hoidis iPhone'i peos, nende rõõmsat naeru oli juba kaugelt kuulda.

„Siin te oletegi!“ hüüdis Lena. „Õnneks GPS funktsis, igakord ta seda maastikul ei tee.“

„Nüüd kuluvad kohv ja võileivad marjaks ära!“ kuulutas Gunilla. „Päris vahva, et me pidime siia kõmpima, igatahes põletas kenasti rasvu, mis mulle ära kulub. Teil teistel seda muret vist pole?“

Ta vaatas vidukil silmil oma sõpru. Nüüd algas elav arutelu, milline dieet on kõige mõjusam. Anki, kellel jumal tänatud lisakilosid polnud, tõstis välja kohvi ja võileivad, samal ajal kui teised elavalt asja arutasid.

Kui juustusaiad olid söödud ja kohvi veel vaid paar tilka järel, arvas Anki, et on aeg jutud lõpetada ja edasi minna.

„Kuulge, ma olen siit leidnud õige palju kuldseid lehter-kuke-seeni,“ ütles ta ja viipas käega üle nende ees laiuva legendiku.

Diskussioon dieedipidamise teemal vaibus otsemaid.

„Lähme otsime, enne kui koju tagasi pöördume,“ lisas ta. „Saame ehk õhtusöögile lisa.“

„Arvad sa, et me leiame?“ imestas Gunilla. „Praegu on juba november.“

„Sügis on olnud ebatavaliselt pehme ja aeg-ajalt niiskegi, ei teeks paha minna vaatama.“

Sõbrannad tõusid ja läksid asja uurima.

„Libista käega üle rohu ja uuri maapinna lähedalt,“ õpetas Anki. „Kui leiad ühe, siis on tihti neid ümberringi hulgaliselt.“

Ei kulunudki kaua, kui Ingegerd laskis kuuldavale rõõmsa hüüatuse, teised ajasid seljad sirgu ja vaatasid tema poole.

„Kas leidsid mõne?“ päris Gunilla.

„Mis mõne?“ hüüdis Ingegerd. „Siin on rohkem kui mõni. Tulge mulle appi.“

Kaua liikusid nad küürakil, korjates seeni kohast, mille peale Ingegerd oli sattunud. Hobused näksisid eemal infotahvli juures rohtu ja kiiret ei paistnud neilgi olevat. Rohi oli ikka veel haljas ning nad haarasid ampse siit ja sealt.

Anki andis esimesena alla. Ta tõi kohvikorvi, et nad võiksid kukeseened koju viia. Termos ja kruusid pisteti kilekotti, kuhu Lena ja Gunilla olid võileivad pakkinud.

„Teate mis, tüdrukud,“ ütles Anki saaki hinnates. „arvan, et peame lõpetama. Seened tuleb ju ka puhastada, mis võtab oma aja.“

Kõik ladusid oma viimased käes olnud seened korvi.

„Oi, oi, mis head me seentest küll valmistame!“ lõi Ingegerd käsi kokku. „Anki, on sul ikka mõni lihatükk külmikus?“

„Loomulikult,“ vastas Anki, „lamba välisfilee vist, peab järele vaatama, aga võime ka Mullvaldi Tempost läbi minna, neil on alati head liha.“

Nad kogusid kokku oma einejäägid ja asutasid end koduteele.

„Kannikad on kergelt valusad,“ tunnistas Ingegerd ning masseeris ühte kintsu. „Jalgsimatk kulub ära.“

„Jaa, ratsalaagris ei tohi kohe algul endale liiga teha. Me elame *country life*'i järgmised kaks nädalat, nii et parem end hoida.“

„Ma teen mõne foto,“ ütles Ingegerd. „Võiksime ühe raamatu kokku panna, miks ka mitte almanahhi? Internetis on seda lihtne teha.“

Lena võttis abiks puhkeplatsi pingi, et Oski selga ronida. Gunillal läks lihtsamalt, ehkki ta otseselt just Austri selga ei hüpanud. Aga siiski paistis, et tal on kogemust.

„Teate mis,“ ütles ta, kui oli sadulas istet võtnud, „nii lahe on siin olla, et tundub, nagu oleksime juba raamatus!“

„Sa võiksid meist ühe kirjutada,“ tegi Lena naljatades ettepaneku. „Sina, kes sa oskad ja tead, kuidas kõike teha. Ingegerdi piltidega saaks bestselleri. Võib isegi mõne Gotlandi auhinna saada, parima elustiiliraamatu eest.“

Gunilla oli palju aastaid kirjutanud hobustest kümneaastastele ja neil raamatutel oli hea minek. Lena ettepanek polnudki ehk nii vale.

„Laupäeval läheme sellele trühvlfestivalile,“ ütles Anki. „Nii-suguste ekstravagantsustega meie noorusea kangelased igatahes ei tegelnud.“

„Muidugi, aga me oleme end üles töötanud,“ arvas Gunilla ratsmeid pihku võttes. „Saab äge olema. Tule juba, Lena, ratsutame nüüd koju rantšosse.“

3

Tryggve Fridman oli tulnud oma igapäevasele jalutuskäigule rotveiler Puttega. Tal oli valida mitme raja vahel, täna mõtles ta minna Mullvaldi kiriku ja pastoraadi poole. Keskaegse kiriku ümbrus oli väga kaunis, omal ajal oli Tryggve olnud siin võõrmündriks. Kõrgemal künka otsas troonis kogudusemaja, millel oli hiilgav vaade asulale. Aastate eest oli selles asunud rahvakool, kus paljud kohalikud elanikud olid oma alghariduse saanud. Kuid mitte tema. Mõistagi oli ta gotlandlane, kuid kasvanud üles Visby müüride vahel. Alles mõni aasta enne pensionile jäämist oli ta soetanud endale Mullvaldis maja, et veeta rahulikke vanaduspäevi koos Puttega. Päris rahulikuks ta kõiki neid aastaid ei pidanud, küll aga mõnusaks, pärast Anki Karlssoni saarele tulekut seda enam. Naine oli tark ja lugenud inimene, kes oskas elu nautida.

Ta lähenes pastoraadi kiviaiale, mille juures seisis üks tuttav kurblik kuju ja silmitses pastoraadi parki.

„Tervitus, Gerhard! Kena sind näha ka mujal kui baarileti taga. Kuidas sul õnnestus end vabaks saada?“

Gerhard Klein, nii Kajpe Kviaris asuva Plogbilleni kõrtsi kui Mullvaldi kalarestorani austerlasest omanik, tervitas südamlikult vastu.

„Tryggve! Ega sindki iga päev ei kohta. Rõõm näha!“

„Nojaa, vähemalt korra nädalas käin ma sinu juures igatahes kala söömas,“ vastas Tryggve. „Sinu suitsuräim on ju laialt tuntud. Seda ma juba vahele ei jäta. Aga räägi nüüd, mis sind siia toob?“

Gerhard nõjatus seljaga vastu müüri.

„Nagu sa tead, toimub siin järgmisel nädalal laat,“ alustas ta ja osutas põidlaga pastoraadi pargi poole.

„Pole üldse halb mõte,“ arvas Tryggve. „Uue kirikuõpetaja ning loomulikult kõigi asjaga seotud inimeste suurepärase initsiatiiv!“

„Enam-vähem vilunud kokana,“ rääkis Gerhard tagasihoidlikult, „olen nii või teisiti sunnitud festivalile tulema vaatama ja nuusutama. Teisiti oleks vale. Ma katsun täna endale ette kujutada, kuidas see hakkab välja nägema. Me peame ometi arvesse võtma, et konkureerime Visby Trühvliakadeemiaga.“

„Iseenesestki mõista,“ lisis Tryggve. „Pealegi samadel päevadel, aga ega see polegi halb. Meelitame siia teistsuguseid inimesi. Ma mõtlen kohalikke või suvegotlandlasi, kel on ühtlasi võimalus oma majad sügisel üle vaadata.“

Nad seisid hetke vaikselt. Pastoraadi kaunis ja üsnagi avar park oli sobiv paik festivali jaoks, mis pidi toimuma järgmisel nädalal neljapäevast laupäevani. Finaaliks oli mõeldud mõnus trühvliõhtusöök Plogbillenis neile, kes soovisid selle eest maksta.

„Meie uus kirikuõpetaja on sama nupukas kui eelmine,“ tähendas Gerhard.

Tryggve ei vastanud. Tal polnud tahtmist süveneda traagiliselt mõrvatud Catharina mälestusse, vaid ta jätkas trühvlite teemal.

„Tõepoolest, võib nii öelda. Vahva idee, aga siin on mängus mitmed inimesed. Näiteks koertega abielupaar, ma pean silmas neid trühvlikoertega.“

Pastoraadi uks avanes ja trepile ilmus kirikuõpetaja. Ta oli kergelt riides, teksades, pastorisärgis ja tuulepluuis. Kus hundist juttu, mõtles Tryggve ja tervitas Oskar Bergsteni.

„Hommikust,“ tervitas Oskar neist möödudes. „Äkki lähleks üles kogudusemajja ennelõunakohvile? Perenaine on kindlasti ka midagi küpsetanud.“

„Miks ka mitte,“ vastas Gerhard, vaadates nõusolevalt noogutava Tryggve poole.

Kolm meest rühkisid mõõdukal sammul künkast üles. Putte oli lahti ja jooksis ees. Ta oli siin palju kordi peremehega käinud ning tundis kõiki nurki ja nurgataguseid.

Gerhard Klein oli elanud saarel kümmeaastat, rääkis

Gotlandi murret Austria aktsendiga, mis Tryggve arust kólas meeldivalt. Tassi kohvi joomine tema seltsis poleks paha.

„Loodan, et sa ei hakka trühvleid salaja kalaroogade sisse peitma,“ viskas Tryggve nalja. „See ajab hinnad üles, siis pole need kohalikele enam taskukohased ja sa kaotad kliendid.“

Nad võtsid kumbki kohvitassi, värskelt küpsetatud keeksi viilu ja istusid laua äärde. Kõrvallauas istus mitu õmblusseltsi naist, kes vestlesid kirikuteenriga. Oskar Bergsten oli kadunud oma ametiruumi.

„Njaa, ma pole mõelnud menüü muutmise peale,“ tähendas Gerhard Tryggve nalja peale. „Minu kalaroad on head ka sidruni, küüslaugu, tsilli ja õliga, rääkimata karulaugust. Aga sa vist ei tea, et ma olen Plogbilleni rendile andnud?“

„Olen kuulnud. Muide, ma lähen sinna trühvliõhtusöögile. Õde rääkis mulle augu pähe.“

Tryggve murdis tüki keeksi, mis oli ebatavaliselt kollane. Pere-naine oli ilmselt saanud mõnest mahetalust mune osta, muidu need poleks nii ilusat tooni andnud.

„Kuidas uutel kõrtsipidajatel läheb?“ päris ta.

Gerhard vangutas pead, minnes teist tassi kohvi tooma.

„Selles asi ongi,“ ütles ta tagasi tulles. „Micke ja Sara Hansson on noored töökad inimesed. Neil on suur armastus toidu vastu, aga ma päris kardan, et nad pingutavad üle. Nagu näiteks seegi luksuslik trühvliõhtusöök.“

„Kas sinu arust oleks parem, kui nad piirduksid hamburgeritega?“

Gerhard tõstis kindla liigutusega üles nimetissõrme.

„Just seda ma tahangi öelda. Ning teiste lihtsate roogadega. Meelitada siia inimesi aastaringiselt elama luksushotellis ja sööma hirmkalleid roogi pole lihtne.“

„Luksushotellis?“

„Muidugi, neil on samas majas mitu hotellituba. Ülemisel korrusel. Niipalju kui ma seda ala tunnen, võin kohe öelda, et see ei tasu ennast ära.“

„Mind huvitab rohkem, mis Kajpe Kviari inimesed arvavad,“ sõnas Tryggve.

Tema teada olid selle küla inimesed alati rõõmsalt oma pubiga uhkeldanud. Reedeti ja laupäeviti oli see täis nii Mullvaldi kui Kajpe Kviari inimesi, kes jõid siin õlut ja suhtlesid omavahel. Mõnikord tuldi siia isegi Kräklingbost ning samuti Angast. Lisaks publiõhtutele pakkus Gerhard ka lõunasööki ja paljud lähikonna käsitöölised käisid siin talviti meelsasti söömas. Mullvaldis oli kalarestoran, aga see polnud sama mis talupoeglik publi oma lõõgastava ja lihtsa, kuid maitseka miljöoga.

„Kohalikele see ei meeldi,“ lisan Gerhard. „Muidugi käiakse edaspidigi Plogbillenis õlut joomas, aga väikekõrtsi rahustav õhkkond oleks kadunud.“

Tryggve tühjendas kohvitassi ja vaatas järgmise järele. Üks õmblusseltsi naistest oli just endale kohvi võtmas, märkas teda ja tuli kohe kannuga kohale.

„Aitäh, väga kena sinust,“ ütles Tryggve. „See oli maitsev.“

Gerhard Klein ohkas raskelt.

„Micke Hansson väljendas end väga selgelt, kui ta koha rendile võttis.“

Tryggve poetas kaks suhkrutükki tassi ja hakkas lusikaga kohvi segama.

„Või nii?“

Gerhard kummardus üle laua ja tasandas häält.

„Ma ei taha, et siin oleks mingi *inferno av locals*. Just nii Micke ütles. Kas see pole ometi ülbust?“

Tryggve jäi temaga nõusse. Gerhard ise polnud kunagi inimestel ja loomadelt vahet teinud. Tema idee olla olemas just *local*’ite – kohalike jaoks oli olnud edukas samm. Üksnes rahakatesse kundedesse panustamine kõlas hulljulgelt. Liiga kallis lõbu, teadis Tryggve, kes oli äsja maksnud oma kuuekäigulise õhtusöögi ja veini eest koos juurdekuuluva trühvliisafariga. Ometi pidi ta tunnistama, et see saab põnev olema.

„Kas sul ka külalisi tuleb?“ päris Gerhard, et jutuainet vahetada.

„Sugulased tulevad,“ vastas Tryggve. „Minu õde Margaretha, tema mees Perra ja keegi mehe semu. Nad peaksid juba siin olema.“

„Tore! Ja jäävad nad mõneks ajaks või?“

„Mõeldud oli vähemasti nädala jagu, kuni järgmise laupäeva trühvliõhtusöögini.“

Tegelikult oli ta hoopis unustanud uurida, kui kauaks nad kavatsevad jääda. Aga tavaliselt hoolitsevad nad ise enda eest. Ta võis loota, et nad kannavad ka oma sõbra eest hoolt.

„Luba mulle,“ palus Gerhard, „et sa tood oma külalised ühel päeval kalarestorani, et ma võiksin kalasuppi pakkuda. Aga nüüd ma pean minema koju ja mõned pingid köögis õlitama, et need ära ei laguneks.“

Ta tõusis püsti ja haaras jope järele.

„Aitäh! Me tuleme kindlasti,“ lubas Tryggve ja ulatas hüvasti-jätuks käe.